DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
5. februar 1987 *

I sag 306/85,

André Huybrechts, tjenestemand i Kommissionen, Wezembeek (Belgien), ved advokat E. Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat T. Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent D. Gouloussis, som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af sagsøgtes afslag på sagsøgerens ansøgning om en afdelingschefstilling (kategori og stillingsgruppe A 3) i Kommissionen samt af sagsøgtes udnævnelse af en anden ansøger til nævnte stilling,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig S. Hackspiel

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 21. oktober 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. december 1986,

* Processprog: Fransk.

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 11. oktober 1985, har André Huybrechts, der er ekspeditionssekretær i afdelingen »energi, miner, industri« i generaldirektorat VIII »Udvikling« i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen af 19. december 1984 om udnævnelse af en anden ansøger til stillingen som afdelingschef i nævnte afdeling samt af det efterfølgende afslag på sagsøgerens ansøgning om den nævnte stilling.

2 Sagsøgeren har til støtte for påstandene i første række anført følgende tre anbringender:

— tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægten, navnlig artikel 45, stk. 1, idet der ikke er foretaget en sammenligning af ansøgernes fortjenester;

— tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægten, navnlig artiklerne 5, stk. 3, 7, stk. 1, 27 og 45, stk. 1, samt af bistandspligten, idet de anfægtede beslutninger ikke er begrundet i overensstemmelse med gældende ret;

— magtfordrejning.

3 Vedrørende de faktiske omstændigheder i sagen samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Det første anbringende

4 Sagsøgeren har gjort gældende, at hverken det rådgivende udvalg for udnævnelser i lønklasserne A 2 og A 3 eller Kommissionen (i det følgende benævnt »ansættelsesmyndigheden«) har været i besiddelse af ansøgernes personlige akter.

5 Domstolen har med henblik på efterprøvelsen af dette anbringende anmodet Kommissionen om at fremlægge nævnte udvalgs udtalelse samt det særlige referat fra det møde i Kommissionen, hvor der blev truffet beslutning om besættelse af den omtvistede ledige stilling. De dokumenter, der er blevet fremlagt efter denne opfordring, bekræfter utvetydigt, at det rådgivende udvalg og Kommissionen som ansættelsesmyndighed har foretaget en sammenlignende undersøgelse af ansøgernes fortjenester, ikke blot på grundlag af ansøgningerne, men også ansøgernes personlige akter.

6 På baggrund heraf og idet det ikke ses at være godtgjort, at det forholder sig anderledes, må det fastslås, at dette anbringende faktisk er ukorrekt.

Det andet anbringende

7 Sagsøgeren har fremhævet, at han var den ældste ansøger og den ansøger, der havde størst anciennitet i lønklasse A 4, og at han desuden havde den største erfaring på vedkommende område. Han har desuden anført, at han først som suppleant og dernæst midlertidigt havde fungeret i den omtvistede stilling i seksten måneder, at den sidst afgivne bedømmelse af ham var meget rosende, og at direktøren for den pågældende afdeling var af den opfattelse, at han var langt den bedst egnede ansøger. Han har endelig anført, at ansættelsesmyndigheden burde have opfyldt sin bistandspligt over for ham ved at forfremme ham til lønklasse A 3 efter seksogtyve års trofast tjeneste i lønklasse A 4, således at han opnåede et sædvanligt karriereforløb. På baggrund heraf må udnævnelsen af en anden ansøger begrundes på overbevisende måde, hvilket ikke er tilfældet i de omtvistede beslutninger og heller ikke fremgår af de administrative akter, der er blevet fremlagt for Domstolen.

8 Af Domstolens praksis, bl. a. af dom af 30. oktober 1974 (Grassi mod Rådet, 188/73, Sml. s. 1099) fremgår, at adressaten for en beslutning om forfremmelse ikke har krav på en begrundelse, og at ansættelsesmyndigheden ej heller er forpligtet til at begrunde beslutningen om forfremmelse over for de ansøgere, der ikke er blevet forfremmet, da betragtningerne i en sådan begrundelse kan få skadevirkninger for disse eller i det mindste nogle af disse. Den omstændighed, at der ikke i selve de omtvistede beslutninger findes nogen begrundelse, udgør derfor ikke en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

9 Endvidere bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis (jfr. bl. a. Domstolens domme af 21. april 1983, Ragusa mod Kommissionen, 282/81, Sml. s. 1245, og af 23. oktober 1986, Vaysse mod Kommissionen, 26/85, Sml. s. 3131), råder ansættelsesmyndigheden ved sin vurdering af tjenestens interesse samt de fortjenester, der skal tages i betragting i forbindelse med den i vedtægtens artikel 45 nævnte afgørelse om forfremmelse, over et vidt skøn, og at Domstolen i den henseende kun skal tage stilling til, om administrationen ved den fremgangsmåde og det grundlag, der har ført til dens vurdering, har holdt sig inden for rimelige grænser, og om dens afgørelse er behæftet med åbenbare fejl.

10 Selv om sagsøgeren er ældre og har større anciennitet end den ansøger, der blev forfremmet, ses der ikke i oplysningerne om disse to ansøgeres indsats og egnethed, der ifølge det rådgivende udvalgs udtalelse sammen med en tredje ansøger måtte gøre dem særlig kvalificerede til den omtvistede stilling, at foreligge nogen åbenbar vildfarelse, på grundlag af hvilken Domstolen kan efterprøve Kommissionens skøn. Det må i den forbindelse tilføjes, at den omstændighed, at sagsøgeren midlertidigt har fungeret i den omtvistede stilling, lige så lidt som hans store anciennitet i lønklasse A 4 udgør skønselementer af større betydning end tjenestens interesse, der er afgørende for hvilken af flere ansøgere, der vil kunne forfremmes i et tilfælde som det foreliggende.

11 Sagsøgerens andet anbringende må derfor forkastes.

Det tredje anbringende

12 Sagsøgeren har gjort gældende, at de omtvistede beslutningers egentlige formål ikke var at besætte den ledige stilling med den bedst egnede ansøger, men derimod at finde en passende stilling i Kommissionens tjenestegrene til en kabinetschef hos et medlem af Kommissionen, der skulle fratræde. Til støtte herfor har han henvist ikke blot til de argumenter, han har fremført til støtte for de to første søgsmålsgrunde, men også til den omstændighed, at meddelelsen om den ledige stilling blev offentliggjort så sent, at den blev samtidig med de udnævnelser, der skete ved udløbet af et kommissionsmedlems tjenesteperiode, og at fagforeningen for tjenestemænd i et cirkulære af 7. november 1985, dvs. mere end måned før havde forudsagt, hvad forfremmelsesproceduren ville føre til.

13 Udnævnelse af en person, der er ansat i et kommissionsmedlems kabinet, til en stilling i Kommissionens tjenestegrene i stedet for en anden ansøger fra de samme tjenestegrene, kan som sagsøgeren selv har erkendt det, ikke udgøre magtfordrejning, såfremt udnævnelsen grundes på en sammenligning af vedkommende ansøgeres fortjenester. Undersøgelsen ovenfor af sagsøgerens to første søgsmålsgrunde giver ikke holdepunkter for at antage, at det ikke i den foreliggende sag forholder sig som nævnt.

14 Meddelelsen om den ledige stilling blev ganske vist først offentliggjort mere end et år efter at den tidligere afdelingschef havde fratrådt sin stilling og næsten samtidig med udløbet af Kommissionens medlemmers tjenesteperiode. Kommissionen har imidlertid forklaret denne forsinkelse med, at den stilling, der var blevet ledig ved den forhenværende afdelingschefs fratræden, indtil den 1. april 1984 var blevet overflyttet til en anden afdeling som følge af en tjenestemandsforflyttelse. Meddelelsen om ledig stilling blev ganske vist først offentliggjort i oktober året efter, men dette skyldtes, at Kommissionen anså det for vigtigere at besætte andre stillinger.

15 Det må fastslås, at der ikke under sagen er fremkommet oplysninger, på grundlag af hvilke disse forklaringer fra Kommissionen kan afvises, og at det således ikke kan anses for godtgjort, at beslutningen om at besætte den ledige stilling med et medlem fra et fratrædende kommissionsmedlems kabinet faktisk er blevet truffet, før der var sket en sammenligning af ansøgernes fortjeneste.

16 Heraf følger, at sagsøgte i det hele må frifindes.

Sagens omkostninger

17 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

O'Higgins Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. februar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for første afdeling